

[Aksel Pedersen.]

brug i godkendelsesprocedurerne. Den mulighed foreligger, at man kunne lade amtsrådene være godkendelsesmyndighed i flere sager og så måske have en statslig myndighed med nøjere beskrevet ekspertise og normering omfattende bl. a. fortidsmindeforvaltningen til at være sidste instans.

Som systemet virker i dag med de mange forskellige instanser, der har udtaleret og er godkendende i zonesager, er det et tungt apparat, og det har givet anledning til megen, også berettiget, kritik og sendrægtighed af afgørelserne i ikke så få tilfælde. Det sidste vil nok fortsat i nogen grad være til stede, men jeg tror, lidt mere jordbundenhed i nogle af afgørelserne vil snige sig ind.

Der er en sammenhæng mellem de to debatter i dag. Det er i det hele taget spørgsmålet om større kommunale og amtskommunale beføjelser i forhold til miljøloven, f. eks. godkendelsesretten for særlig forurenende industrier og andre virksomheder med særlige karakteristika. Jeg ved, at en af indvendingerne imod eventuelt at rette på fredningsplanudvalgene, flytte dem og flytte deres afgørelser over i amtsbygningrådene eller amternes tekniske udvalg, vil være, at man er bange for, at godkendelserne vil komme under en vis pression, idet det ofte bliver amternes egne anlægsarbejder såsom veje, broer og vandløb, der skal godkendes til, og her må nok være en højere statslig myndighed for at kunne klare disse problemer.

Jeg finder dog ikke, at den risiko er så stor med den landskabsanalyse, der danner baggrund for afgørelserne, og desuden har vi jo også fredningsnævnene til at påse, at forskellige afstandskriterier overholdes. Spørgsmålet er her, om ikke en del af fredningsnævnets beføjelser eventuelt også kunne lægges ind i selve byggetilladelsen. Det er det vel godt at have et dømmende organ eller en domstolslignende myndighed som fredningsnævnet, hvor der er tale om borgernes udtalemulighed, og hvor der er tale om erstatninger til samme borger.

Jeg finder også, at det tilsyn og den pleje, der skal følge de fredede arealer, godt kunne lægges andre steder hen end lige under fredningsplanudvalgene. Amternes opsyn kunne give en bedre arbejdsrytme, når amterne

har arbejdshold at sætte på en del af vedligeholdelsesarbejdet dér, arbejdshold, som tit er ledige om vinteren.

En sidebemærkning om disse fredninger: det er vel sådan, at land- og byzoneloven, vandloven og fredningsloven i nogen grad overflødiggør samlede fredninger, ikke mindst set i forhold til de bindinger, som landskabsanalysen lægger på det åbne land.

Med hensyn til erstatningssagerne — det er godt nok en sidebemærkning — efter land- og byzoneloven kan jeg ikke undlade det hjertesuk, at det ville være klogt at lade kommunerne eller amterne samtale med de erstatningssøgende. Jeg tror, man ved en samtale med mange af dem ville være i stand til at frasortere ikke så få af dem, der har søgt erstatning. Man kunne overbevise dem om, at de ingen mulighed havde, og jeg tror, det ville svinde slemt ind i antallet af sager, som skulle bedømmes. Vi ved jo godt, at der er mange misforståede erstatningskrav mellem disse ansøgninger.

Til slut: jeg tror, at en forenkling af hele det administrative apparat, og det uden dermed at tage stilling til, hvor man vil lægge det fremover, vil gøre, at vi vil få en nok så stor tilfredshed med hele den godkendelsesprocedure, der er i zonesagerne, i godkendelsen af dispositionsplanlægning og detailplanlægning, og det vil også være på sin plads at få en forenkling her. Det har været meget sene afgørelser, der er blevet truffet. Et led i det vil det være måske at lade amtsbygningrådet overtage lidt af de fredningsbemyndigelser, der ligger hos fredningsplanudvalget. Der kunne måske også være grund til at lade borgerne udtale sig noget mere om egne forhold.

Jeg kan ikke lade være med her at henviser til, at én ting er, hvad man fra fredningsfolkens side opfatter som kønt, en anden ting er somme tider, hvad samme borger, der bor på en egn, opfatter som kønt og som noget, der er hørende til på egnen. Disse opfattelser kolliderer til tider, og dér ser vi jo en gang imellem, at fredningsfolkene har held til at få noget nedlagt, som borgerne accepterer som noget, der hører til på egnen.

En debat om en egnopdeling i fredningszoner, startende i kommunen og gående tilbage imod fredningsplanudvalgene, tror jeg vil være af betydning lige så vel som en debat